

Vihar Béla

A fehér ruhás

Pályaudvar. A végállomás. A mozdony felsikoltott.

Köröskörül sűrű sorfalak. Katonák. Katonák.

Közöttük a hömpölygő folyó: a száműzöttek csapata vonult.

Los, los! Tovább, tovább! – csattogtak korbácsként a sürgető szavak.

A gomolygás örvényéből egy hófehér ruhás középtermetű férfi arca bukkant fel néhány röpké pillanatra.

– Művész? Professzor? Költő? Különc intellektuel?

Kicsoda Ő?

Hirtelen megtorpant megbénult lábbal. A szemek tébolyát szemlélte hosszasan. A drótkerítés keselyűkarmait. A nyári ég eszelős nyugalmát.

Hé, te bolond! Mozdulj! Az istened! – kiáltott valaki élesen,

Pengeként hasított a szó. Ráütöttek. Oldalba lökték,

Szalmakalapja pehelyként elröpiült a valószínűtlenségbe.

Aztán egy anyának zokogó kisdédét karjára emelte volna vígaszul. S ekkor ismét ököl sujtott reá.

*Elestében, mint sebzett madárraj, porba hullottak az iratai,
a gyűrt jegyzetlapok.*

Nikkelórájának számlapja elrepedt.

Megállt, megdermedt a mutató.

Majd tovasodorták Őt.

Az útkanyarnál sugárzó öltönye még fel-felvillant egyre távolodva.

Tízezrek tömegében, kezében kis bőrönddel Jézus haladt a gázkamra felé.

*Az alkonyat kapujában. V. B. posztumusz kötete
Szépirodalmi (1980)*